

nøgne Fødder i Sandaler. De tilhørte et Samfund af moderne Stenalder-Mennesker, der boede i Jordhytter oppe i Bjergene og efter Sigende levede af Rødder, mens de tilbragte deres Dage med fromme Naturbetragtninger. Ikke desto mindre savnedes de sjelden her i den store Promenadetime, hvor de med øjensynlig Tilfredshed spejlede sig i deres forhenværende Samtidiges Forbavselse.

Det lille Selskab af Parkhotellets Gæster, der havde været ude at ro, var nu kommen tilbage til Baadehavnen.

Jytte Abildgaard var en af de sidste, der sprang i Land. Hun stod paa Rælingen i sin hvide Kjole med det blommefarvede Sjal svøbt omkring sig, mens saa mange hjælpsomme Hænder blev rakt frem imod hende, at hun paa et hængende Haar var faldet i Vandet. Hun havde som sædvanlig først forbavset og derpaa indtaget alle de Fremmede med sit Væsens Naturlighed og nordiske Friskhed.

„Det kan da umuligt være sandt, at det er af Hensyn til Deres Datters Helbred, De opholder Dem hernede,“ sagde en amerikansk Oberstfrue til hendes Mor, idet nu hele Selskabet begav sig opad Trappen til Promenaden. „Hun ser jo ud som Sundheden selv.“

Fru Abildgaard vidste knap, hvad hun skulde svare. I et Øjeblik som dette fandt hun selv sine Ængstelser urimelige. Forresten havde hendes Hensigt med Rejsen ogsaa lige saa meget været den at bringe et Møde med Torben Dihmer i Stand paa et Sted, der var nogenlunde beskyttet mod Bredgade-Københavns Nysgerrighed.

Jytte gik et Stykke foran det øvrige Selskab sammen med den unge Hr. Mohn, som var saare lykkelig over at have erobret hende fra Hr. Oberverwaltungsgerichtsrat von Auen, der ellers altid anmassede sig Pladsen ved hendes Side. Det unge Menneske, der ikke var tyve Aar, saae uhyggelig ud i sin resedafarvede Dragt efter sidste Mode med Undertøj af violet Silke. Der var ikke stort andet tilbage af ham end Skelettet.

„Nu maa De altsaa høre min Ide, Frøken Abildgaard. Den skulde jo helst have været en Overraskelse for Dem, men jeg